

MOTÝL

S

I

R

O

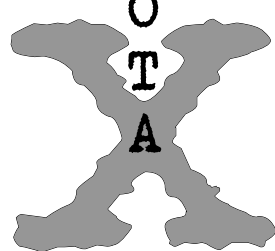
T

A

Gregg Hurwitz

Najpredávanejší autor New York Times

S
I
R
O
T
A

A large, stylized, grey letter 'X' with a white center where the text 'SIROTA' is placed. The 'X' has a slightly irregular, hand-drawn appearance. The text 'SIROTA' is written in a bold, black, sans-serif font, centered vertically within the white space of the 'X'.

ORPHAN X

Copyright © 2016 by Gregg Hurwitz

All rights reserved

Translation © Michal Zidor 2016

Design © Motýl design 2016

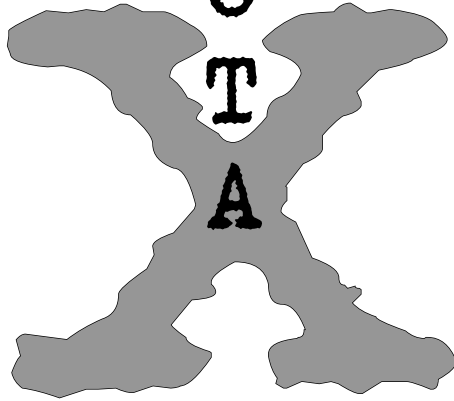
Cover photo © Alexander Mak / shutterstock.com

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, organizácie a udalosti v knihe sú produktom autorovej fantázie alebo sú použité fiktívne.

ISBN: 978-80-8164-094-0

S
I
R
O
T
A

Gregg Hurwitz

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Venujem všetkým zlým chlapcom a dievčatám, tým, ktorí porušujú pravidlá a berú zákon do vlastných rúk – patria medzi nich Philip Marlowe a Sam Spade, Bruce Wayne a Jason Bourne, Bond a Bullitt, Joe Pike a Jack Reacher, Hawk a Travis McGee, Sedem samurajov a Sedem statočných, Mack Bolan a Frank Castle, traja Johnovia (W. Creasey, Rambo a McClane), kapitán Ahab a Guy Montag, Mike Hammer a Paul Kersey, Osamelý jazdec a Tieň, Robin Hood a Van Helsing, Beowulf a Gilgameš, Ellen Ripley a Sarah Connor, Perseus a Coriolanus, Hanna a Hannibal, Muž bez mena a Profesionál, Parker a Lucy, Arya Stark a George Stark, Pike Bishop a Harmonika, Lancelot a Achilles, Shane a Snake Plissken, Ethan Edwards a Bill Munny, Jack Bauer a Opravár Jack, Vrah a Vrah, Zorro a Zelený sršeň, Dexter a Šialený Max, Tucet špinavcov a Drsný Harry, Terminátor a Pani Pomsta, Frajer Luke a Lucas Davenport, Logan 5 a James „Logan“ Howlett, V a Vic Mackey, Hartigan a Marv, Sherlock a Luther, Veronica Mars a Selina Kyle – lebo sú také zlé, že sú až dobrí.

Ripley: To, čo robíš, je zlé.

Luther: Hej, ja viem.

Ripley: Tak prečo to robíš?

Luther: Lebo je to *správne*.

– z filmu *Luther* od Neila Crossa

PROLÓG

Skúška ohňom

Evanovo dvanásťročné telo je stuhnuté napätím na pohodlnom sedadle spolujazdca v čiernom sedane, v ktorom počas jazdy panuje ticho. Má tržnú ranu na líci a modrinu na spánku. Teplá krv mu pomaly steká po krku a mieša sa s panickým potom. Odretá koža mu pokrýva zápästia ako náramky v miestach, kde boli putá. Srdce mu búši ako zvon v hrudi aj v hlave.

Všetku silu vôle vkladá do toho, aby na ňom nebolo nič poznať.

Sedí v aute len päť minút. Koža vonia draho.

Šofér mu povedal svoje meno, Jack Johns. Ale nič iné.

Starý chlap, určite po päťdesiatke, so širokou, peknou tvárou. Je mohutne stavaný ako zadák a aj žmúri oči ako bejzbalový hráč.

Jack vytiahne zo zadného vrecka nohavíc vreckovku, vytrasie ju a podáva Evanovi cez riadiacu páku. „Na tvoje líce.“

Evan sa pozrie na kvalitnú lanovú látku. „Zašpiní sa od krvi.“

Na Jackovej tvári prebleskne výraz pobavenia. „Nevadí.“

Evan si poutiera tvár.

Bol najmenší zo všetkých detí, posledný, ktorého na ten šport vybrali. Len vďaka sérii drsných úloh sa ocitol na tomto sedadle. Len vďaka tomu, že ich zvládol, ho vybrali.

Nikto z nich nevedel, čo si má myslieť o Tajomnom Mužovi, keď sa prvýkrát zjavil na okraji popraskaných basketbalových ihrísk a sledoval chlapcov, ako hrajú a bojujú. Bol schovaný za snečnými okuliarmi, prstami prechádzal po reťazi oddelujúcej ihrisko od hľadiska a fajčil jednu cigaretu za druhou. Chodil pomaly, nikdy

sa neponáhľal, a predsa sa vždy zdalo, že zmizol tak rýchlo, ako sa objavil. Teórie sa množili ako huby po daždi. Bol to úchyl. Bohatý podnikateľ, ktorý si chcel adoptovať dieta. Obchodník s ľudskými orgánmi na čiernom trhu. Verbovač do gréckej mafie.

Evan bol ochotný skočiť do neznáma.

Bol vybratý z davu s rovnakou istotou, ako keby ho z ulice uniesol lietajúci tanier. Skúška ohňom, áno – nejaký nábor, ale na čo, to Evan stále netušil. Vedel len to, že miesto, kam teraz smeruje, musí byť lepšie ako to, ktoré nechal za sebou vo východnom Baltimore.

V žalúdku mu zaškrka a on sa preto cíti trápne, dokonca aj tu, aj teraz. Vrhne na seba pohľad do bočného zrkadla. Vyzerá podvyživené.

Možno tam, kam ide, bude dostatok jedla.

Alebo možno on bude tým jedlom.

Nazbiera odvahu a odkašle si. „Na čo ma chcete?“ opýta sa.

„To ti ešte nemôžem povedať.“ Jack nejaký čas šoféruje v tichosti, potom si zrejme uvedomí, že jeho odpoveď nie je uspokojujúca pre dieťa v Evanovej pozícii.

„Nemôžem ti povedať všetko hneď teraz,“ dodáva tónom, ktorý znie skoro previnilo, „ale nikdy ti nebudem klamať.“

Evan ho chvíľu pozoruje. Rozhodne sa, že ho vezme za slovo. „Ublíži mi niekto?“

Jack ďalej šoféruje a nespúšťa pohľad z cesty.

„Občas,“ povie.

Hlasovanie o ranných nápojoch

Keď Evan Smoak vyzdvihol v Las Vegas súpravu tlmičov na pištole od zbrojára s deviatimi prstami, vybral sa na cestu domov vo svojom pikape Ford a robil, čo bolo v jeho silách, aby ho rana nožom nerozptyľovala.

K tej rane na predlaktí došlo počas ostrej výmeny názorov na parkovisku pre kamióny. Obyčajne sa nerád zaplietal s hocikým a hocičím, čo nesúviselo s jeho misiami, lenže tentoraz šlo o pätnásťročnú dievča, ktoré zúfalo potrebovalo pomoc. A teraz sa snažil nezakrvácať riadiaci panel, kým sa nedostane domov a poriadne si to neošetrí.

Zatiaľ si len obviazal ranu jednou zo svojich ponožiek, pričom na zaviazanie uzla použil zuby.

Už by bol rád doma. Nespal deň a pol. Myslel na fľašu trikrát destilovanej vodky vo svojej luxusnej mrazničke. Myslel na teplú sprchu a mäkké plachty vo svojej posteli. Myslel aj na telefón RoamZone v priehradke svojej palubnej dosky a na to, že každým dňom môže zazvoniť.

Predieral sa smerom na západ po preplnených uliciach Beverly Hills, až kým sa nedostal do zovretia Wilshire Corridor, úseku obytných blokov, ktoré v Los Angeles predstavovali výškové budovy. Budova, kde býval, okázalo nazvaná Castle Heights, stála na východnom okraji blokov, vďaka čomu mali vyššie poschodia

priamy výhľad na centrum mesta. Nebola renovovaná od deväťdesiatych rokov, takže mala mierne starobylý nádych luxusu; mosadzné vybavenie žiarilo a mramor mal odtieň lososovej ružovej. Budova Castle Heights nebola ani nóbl, ani trendy v meste, v ktorom boli tieto veci prioritou, preto Evanovi dokonale vyhovovala. Priťahovala staromódnych zámožných chirurgov, vyššie postavených úradníkov a striebrovlasých dôchodcov s dlhoročným členstvom v country kluboch. Pred niekoľkými rokmi sa sem nastahoval priemerný basketbalový útočník Lakers a priniesol so sebou pätnásť minút novinárskeho stresu, ale čoskoro ho predali niekam inam a rezidenti sa znova mohli ponoriť do podušíek svojho tichého, decentného komfortu.

Evan prešiel svojím pikapom cez bránu a naznačil parkovacej službe, že zaparkuje sám, potom odbočil na zvažujúcu sa rampu, ktorá viedla popod budovu. Jeho pikap sa úhľadne vsunul na svoje miesto medzi dvomi betónovými stĺpmi, kde bol z väčšej časti schovaný pred ostatnými autami a stropnými žiarivkami.

V súkromí svojho auta si rozviazal ponožku, slúžiacu ako tlakový obväz na predlaktí, a prezrel si svoju ranu. Jej okraje boli jasné a čisté, ale aj tak to nebol príjemný pohľad. Krv stuhla na drobných chlpoch, ale v samotnej rane sa ešte celkom nezrazila. Bolo to povrchové zranenie. Šesť stehov, možno sedem.

Vybral svoj telefón z priehradky v palubnej doske. Jeho RoamZone bol vyrobený z vytvrdenej čiernej gummy, mal sklaminátové puzdro a sklo Gorilla Glass. Nosieval ho všade so sebou.

Vždy.

Keď skontroloval spätné zrkadlo a uistil sa, že garáž je prázdna, vystúpil z auta a prezliekol sa do jednej z čiernych teplákových bünd, ktoré mal vždy uložené na zadnom sedadle. Tlmiče na pištole hodil do papierového vrečka z potravín. Zakrvavenú košeľu a ponožku uložil na ne.

Keď skontroloval batériu na RoamZone (dve paličky), zastrčil ho do predného vrečka a vyšiel po schodoch jedno poschodie.

Pred dverami do vstupnej haly sa zhlboka nadýchol a pripravil

sa na prestup z jedného sveta do druhého. Tridsaťdva krokov od dvier k výťahu, rýchla cesta nahor a bude v suchu.

Vošiel do vstupnej haly. Chladný vzduch voňal čerstvo natrhávanými kvetmi. Jeho topánky ticho klopali po dlaždiciach, zatiaľ čo sa prepletal v bežnom zhone ľudí a nevzrušene sa usmieval na rezidentov, ktorí sa potulovali po celej hale s nákupnými taškami a telefonovali. Mal niečo medzi tridsiatkou a štyridsiatkou a bol v dosť dobrej telesnej kondícii, ale nebol príliš svalnatý na to, aby budil pozornosť. Obyčajný priemerný chlap, nie veľmi pekný.

Castle Heights sa pýšilo svojimi bezpečnostnými opatreniami, medzi ktoré patrilo aj to, že výťah sa ovládal z bezpečnostnej konzoly.

Evan pokynul dozorcovi, ktorý sedel pred niekoľkými radmi obrazoviek a opieral sa o vysoký pult za sebou.

„Dvadsiate druhé, prosím, Joaquin,“ povedal Evan.

Spoza neho sa ozval hlas. „Prečo proste nepoviete ‚podkrovie‘? Je to predsa podkrovné poschodie.“ Jeho poranené predlaktie zovrela ruka s nechtami ako pazúry a pevne stisla. Evan pocítil nával ohňa pod svojou teplákovou bundou.

Otočil sa k zavalitej, scvrknutej žene stojacej po jeho boku – Ida Rosenbaumová zo 6G – a nasilu sa usmial. „Asi máte pravdu, madam.“

„A okrem toho,“ pokračovala, „máme stretnutie spoločenstva vlastníkov bytov v konferenčnej miestnosti na *desiatom*. Začína práve teraz. Počítam, že ste zmeškali už tri za sebou.“ Aby kompenzovala svoj slabý sluch, hlasitosť jej prejavu bola ohromná, takže celý vestibul oboznámila s Evanovou dochádzkou.

Výťah dorazil s cinknutím.

Zovretie pani Rosenbaumovej zosilnelo. Uprela svoj panovačný pohľad na Joaquina. „Pôjde na konferenciu.“

„Počkajte! Podržte výťah!“ Žena z 12B – Mia Hallová – si bokmi prerazila cestu cez sklenené vstupné dvere, ťažká kabelka jej visela z jednej strany, jej syn z druhej a iPhone mala zakliesnený medzi lícom a plecom.

Evan si vyčerpane vzdychol, jemne sa vymanil zo zovretia pani Rosenbaumovej a spoločne vošli do výťahu. Cítil, že sa mu znova spustilo krvácanie a látka sa mu pripilela na ranu.

Zatiaľčo sa Mia prestrkávala k nim, ťahajúc za sebou svojho osemročného syna, ktorého držala za ruku, ukončovala pozoruhodnou rýchlosťou spevavým hlasom hovor: „Oneskorene všetko najlepšie k narodeninám, všetko prepáč-pokazilo-sa-mi-auto-a-šla-som-do-opravy-kde-mi-povedali-že-potrebujem-nové-brzdové-kotúče-takže-som-nestihla-vyzdvihnúť-Petra-zo-školy-a-on-musel-ísť-za-kamarátom-takže-som-ti-zabudla-poslať-správu-skôr naaajlepšieee, všetko najlepšie k narodeninám.“

Vzpriamila hlavu a nechala telefón spadnúť do svojej priestranej kabelky. „Prepáčte! Prepáčte. Ďakujem.“ Vbehla do výťahu a zavolala cez plece, „Ahoj, Joaquin! Nemáme práve konferenciu SVB?“

„Áno, máme,“ povedala pani Rosenbaumova uštipačne.

Joaquin vrhol na Evana pohľad so zdvihnutým obočím – *Prepáč, kamarát* – a vtom sa za nimi už dvere výťahu zatvárali. Vôňa parfumu Idy Rosenbaumovej bola v uzavretom priestore omračujúca.

Netrvalo jej dlho, kým prerušila relatívne ticho vo výťahu.

„Všetci v jednom kuse s ušami nalepenými na svoje telefóny,“ povedala Mii. „Viete, kto to predpovedal? Môj Herb, nech odpočíva v pokoji. Povedal, jedného dňa to bude tak, že ľudia sa budú celý deň rozprávať s obrazovkami a nebudú už potrebovať iných ľudí.“ Keď sa s ňou Mia pustila do konverzácie, Evan vrhol pohľad na Petra, ktorý k nemu vzhliadal uhľovočiernymi očami. Jeho riedke blond vlasy mu splasnuto ležali na hlave, až na jeden prameň, ktorý sa mu točil na temene, popierajúc gravitáciu. Na výraznom čele mu dominovala farebná náplast. Sklonil hlavu a zahľadel sa na Evanovu topánku. Postupne si Evan začal uvedomovať chladný vzduch na svojom obnaženom členku. Chýbajúca ponožka. Urobil krok späť, čím urážlivý členok dostal z chlapcovho zorného poľa.

Miin hlas sa vznášal okolo neho. Bolo zrejmé, že mu položila nejakú otázku. Vzhliadol k nej. Koreň nosa jej pokrývala roztrúsená

hústka jemných pieh, ktoré neboli viditeľné pod slabším svetlom, a jej lesklé gaštanové vlasy pôsobili ako neusporiadaný stoh slamy. Už si zvykol na to, že ju vída v horúčkovitom režime osamelej matky – ako mierne zadýchaná pobieha len v pančuchách s obedárom s obrázkom Batmana v jednej ruke a so školskou taškou v druhej –, ale žiara spoza panelov ju teraz vrhala do nového svetla.

„Prosím?“ povedal.

„Nemyslíte?“ zopakovala a láskyplne strapatila Petrove vlasy. „Že život by bol nudný, keby sme okolo seba nemali iných ľudí, ktorí všetko komplikujú?“

Evan cítil vlhkosť svojho rukáva, ktorý sa mu dotýkal predlaktia. „Určite,“ odvetil.

„Mami? Mami. *Mami*. Odlepuje sa mi náplasť.“

„Názorný príklad,“ povedala Mia pani Rosenbaumovej, ktorá jej úsmev neopätovala. Mia sa prehrabala v kabelke. „Máme tu niekde ďalšie.“

„Ten s Muppetmi,“ povedal Peter. Mal chrapľavý hlas, ktorý by sa hodil skôr staršiemu chlapcovi. „Chcem Zviera.“

„Veď už *máš* Zviera. Na svojej makovici.“

„Tak Kermita.“

„Kermita si mal dnes ráno. Slečnu Piggy?“

„Ani náhodou. Gonza.“

„Tak Gonza!“ Zatiaľ čo palcami vyhladila novú náplasť na Petrovom čele a pobozkala ho, Evan riskoval rýchly pohľad na svoj rukáv. Krv presiakla na druhú stranu a čierna látka bola na jeho predlaktí ešte tmavšia. Prešliapol na druhú nohu a tlmiče na pištoľ cinkli o seba v papierovom vrecúšku, ktorý sa mu hompáľal v ruke. Na vrecúšku sa objavila vlhká škvrna – skrvavená ponožka začala presakovať. Evan zaškrípал zubami, otočil vrecúško a položil ho na zem tak, aby bola škvrna otočená smerom k stene.

„Ste *Evan*, však?“ Mia naňho znova presunula pozornosť. „Čo ste vraveli, že robíte?“

„Import.“

„Ale? Čo dovážate?“

Vrhol pohľad na meniace sa čísla poschodí. Zdalo sa, že výťah sa pohybuje rýchlosťou ustupujúceho ľadovca. „Priemyselné čistiace prostriedky. Predávame ich hlavne do hotelov a reštaurácií.“

Mia sa oprela plecami o stenu. Keďže na jej športovom saku pochybnej značky chýbal gombík, chlopne mala doširoka roztvorené a ponúkali štedrý pohľad na jej košeľu. „Takže? Neopýtate sa ma, čo robím ja?“ povedala pobaveným tónom, ktorý však nedosiahol hranicu flirtu. „*Tak* fungujú konverzácie.“

Krajská prokurátorka, tretí stupeň, súdna sieň Torrance. Ovdošená pred piatimi rokmi aj niečo. Pred pár mesiacmi si kúpila malý byt na dvanástom poschodí za to, čo zvýšilo zo životnej poistky.

Evan vyprodukoval zdvorilý úsmev. „Čo robíte?“

„Som,“ povedala s výsmešnou pompéznosťou, „krajská prokurátorka. Takže si radšej dávajte pozor.“

Dúfal, že zvuk, ktorý zo seba vydal, znel primerane ohromene.

Uspokojene pokývala hlavou a vybrala z kabelky mafin s macom. Kútikom oka Evan zahliadol, že Peter znova zaujato zíza na jeho obnažený členok.

Výťah zastavil na deviatom poschodí. Priamo zo spoločenskej miestnosti sa do výťahu vhrnula skupina rezidentov na čele s Hughom Waltersom, prezidentom SVB a majstrom v monológoch. „Výborne, výborne,“ povedal. „Dobrá dochádzka na večerné stretnutie je kľúčová. Budeme hlasovať, aké ranné nápoje sa majú podávať vo vestibule.“

Evan povedal: „Vlastne ja...“

„Neska alebo sypaná?“ skočil mu do reči Hugh Walters.

„Pije vlastne niekto nesku?“ opýtala sa Lorilee Smithsonová, 3F, tretia manželka, ktorej tvár nadobudla po dekádach plastických operácií mierne mačací výzor.

„Ľudia s arytmiou,“ vložila sa do toho pani Rosenbaumová.

„Vykašli sa na to, Ida,“ povedala Lorilee. „Pozeráš na mňa zvrchu len preto, lebo som krásna.“

„Nie. Pozerám na teba zvrchu, lebo si *hlúpa*.“

„Ja vravím, aby sa ponúkala kombucha,“ pridal svojou troškou Johnny Middleton, 8E.

Mal mierne po štyridsiatke a transplantované vlasy; nastáhoval sa sem pred niekoľkými rokmi so svojim ovdoveným otcom, finančným riaditeľom v dôchodku. Tak ako vždy, Johnny mal na sebe bundu so vzorom programu zmiešaných bojových umení – MMA –, kam chodieval, alebo aspoň o tom neustále hovoril, posledné dva roky. „Obsahuje probiotiká a zároveň protilátky. Je oveľa zdravšia ako neska.“

Do výťahu sa vhrnulo ešte niekoľko ďalších rezidentov a pritlačili Evana k zadnej stene. Koža ho svrbela a krv mu kypela nedočkavosťou.

V bojových poliach a zónach s vysokým ohrozením života sa jeho rozvaha len zvyšovala, ale nezáživné konverzácie Castle Heights ho úplne vyvádžali z miery.

Mia vzhladla od mafinu, ktorý obhrýzala, vrhla pohľad na Evana a zagúľala očami.

„Už dlho sme nepočuli o vás, pán Smoak,“ povedal Hugh s navčičeným tónom pohrdavosti. Jeho skúmané oči zízali spoza okuliarov s čiernymi rámami, ktoré boli také staromódne, až boli znova v móde. „Chcete prispieť svojou troškou k hlasovaniu o ranných nápojoch?“

Evan si odkašľal. „Necítim veľkú potrebu piť kombuchu.“

„Možno keby si si raz za čas zacvičil namiesto toho, aby si sa celý deň hral s účtovnými osnovami,“ povedal Johnny dramatickým polohlasom, ktorý počuli všetci a ktorý vyvolal na Lorileeovej tvári úškrn a zavrhujuce pohľady u ostatných.

Evan, bojujúc o zachovanie trpezlivosti, vrhol rýchly pohľad na svoj rukáv a všimol si, že škvrna na ňom sa pomaly rozširuje. Nenútené skrížil ruky na prsiach, čím zakryl krvavý rukáv.

„Vaša bunda,“ pošepkala Mia. Naklonila sa k nemu a Evan zacítil príjemnú vôňu citrónového pleťového mlieka. „Je vlhká.“

„Niečo sa mi na ňu vylialo v aute,“ odvetil Evan. Jej pohľad zostával upretý na rukáv, preto dodal: „Grepový džús.“

„Grepový džús?“

Výtah sa zrazu prudko zastavil.

„Hej!“ zvolala Lorilee. „Čo sa stalo?“

Pani Rosenbaumová povedala: „Možno tvoje zväčšené pery narazili do páky núdzového zastavenia.“

Rezidenti sa zavrteli a zahemžili ako dobytok natlačený do chlieva. Rýchly pohyb po Evanovom boku upútal jeho pozornosť – Peter kľačal, jeho malé prsty zovreli Evanovu manžetu nohavic a vyhrnuli ju, čím odhalili pozoruhodne obnažený členok. Evan odtiahol nohu a zakopol o vrecúško z potravín, ktoré sa prevrhlo. Jeden z pištoľových tlmičov sa vykotúľal von a kovová trubička zazvonila na podlahe výťahu.

Petrovi sa zdesene rozšírili oči, potom schmatol tlmič a napchal ho späť do Evanovho vrecúška.

„Peter,“ napomenula ho Mia. „Vstávaj. *Neplazíme sa po podlahe.* Čo to robíš?“

Zahanbene sa postavil a krčovitou zovrel dlaň do druhej ruky.

„Niečo mi spadlo,“ povedal Evan. „On mi to len zodvihol.“

„Čo to do pekla *bolo*?“ opýtal sa Johnny.

Evan sa rozhodol, že tú otázku bude ignorovať ako rétorickú.

Johnny konečne uvoľnil červenú páčku a výťah pokračoval nahor. Keď sa dostali na desiate poschodie, Hugh podržal dvere otvorené. Prebiehal pohľadom z Petra na Miu. „Predpokladám, že ste si nezabezpečili opatrovatelku?“

Zhruba osem žien v tesnej blízkosti sa naježilo.

„Som naňho sama,“ povedala Mia.

„Smernice SVB výslovne zakazujú prítomnosť detí počas zasadania komisie.“

„Tak dobre, Hugh.“ Mia vyčarila na tvári oslnivý úsmev. „Vy ste ten, kto príde o rozhodujúci hlas ohľadom previsnutých begónií okolo bazéna.“

Hugh sa zamračil a vybral sa s ostatnými smerom k hale.

Evan sa snažil zostať vzadu s Miou a Petrom, ale pani Rosenbaumová sa načiahla k nemu a znovu mu rukou zovrela

predlaktie, čím rozdrvila tvoriace sa chrasty pod bundou. „Pôjdete so mnou,“ povedala. „Ak bývate v tejto budove, prispejete k nej svojím dielom tak ako všetci ostatní.“

„Prepáčte,“ povedal Evan. „Musím sa vrátiť k tým účtovným osnovám.“

Vymanil sa zo zovretia pani Rosenbaumovej. Jej odpudivé van-kúšiky prstov zostali zamazané od jeho krvi. Jemne jej potľapkal ruku a využil toto gesto na to, aby jej tajne očistil prsty druhou rukou, ktorú vtiahol späť do výťahu.

Dvere sa zatvorili. Mia zabalila zvyšky makového mafinu do papierového obalu, zatlačila ho do kabelky a vrhla pohľad na strop. Viezli sa výťahom nahor v tichosti a Evan zvieral v ruke papierové vrečko, ktorému zroloval vrch nadol, aby zakryl škvrtu. Nohu bez ponožky a zakrvavený rukáv otočil smerom k stene tak, aby smerovali od Mii a Petra.

Peter mal pohľad upretý strnulo pred seba. Výťah sa zastavil na dvanástom poschodí, Mia pozdravila a vystúpila s Petrom v päťtách. Dvere sa začali zatvárať, ale vtom sa cez ne prestrčila maličká ruka a dvere sa zrazu zastavili a rozťahli.

Zjavila sa Petrova tvár, ktorého vážny výraz mierne zoslaboval Gonzo, zízajúci z náplasti na jeho čele. „Ďakujem, že ste ma kryli,“ povedal.

Kým Evan stihol zareagovať, dvere sa opäť zatvorili.

2

Pevnosť samoty

Vonkajšia strana vchodových dverí bytu 21A sa dokonale zhodovala s ostatnými v budove a napĺňala stanovy SVB, vďaka čomu sa vyhla orliemu zraku Hughu Waltersa pri jeho každomesačných inšpekciách poschodí.

To, čo Hugh *nevedel*, bolo, že tenký drevený laminát zakrýva oceľové dvere, ktoré odolajú šesť hodín priamemu ohňu, sú imúnne voči baranidlám a majú pánty odolné voči vybitiu.

Keď Evan konečne dorazil k svojmu bytu, vsunul kľúč do bežne pôsobiacej zámky. Keď otočil kľúčom, skrytý systém bezpečnostných závor vo vnútri dverí odomkol zámok s cinknutím, ktoré znelo o niečo hlasnejšie než pri bežných dverách. Vošiel dnu, zamkol za sebou dvere, deaktivoval alarm, položil zakrvácané papierové vrečko na čajový stolík a zhlboka vydýchol.

Domov.

Alebo aspoň jeho verzia domova.

Bohato zdobené okná a balkóny maximalizovali panoramatický výhľad z rohového podkrovného bytu. Osemnásť kilometrov na východ sa jagala zubatá panoráma centra a na juhu sa týčilo Century City.

Evanov byt tvorilo z väčšej časti otvorené priestranstvo, bronzovo-sivú betónovú podlahu narúšal iba voľne stojaci centrálny krb, niekoľko pilierov a oceľové schodisko, špirálovito sa točiace k zriedkavo používanému mezanínu, ktorý Evan premenil na číta-reň. Kuchyňa pozostávala z betónových pultov, spotrebičov z nehr-

dzavejúcej ocele a príslušenstva z brúseného niklu. Stena za sporákom bola pokrytá zrkadliacimi sa kachličkami. Rozľahlý priestor apartmánu vyplňali len tréningové podložky a rozmanité stroje na cvičenie, medzi ktorými sa občas vyskytlo miesto na sedenie.

Okná a vysúvacie sklenené dvere boli vyrobené z lexanu, nepriestrelnej polykarbónovej termoplastickej živice, a zaŕahovacie okenné tienidlá predstavovali druhú vrstvu diskrétného obrnenia. Tvorili ich prelínajúce sa krúžky ako na krúžkovom brnení, vyrobené zo vzácnej zliatiny titánu. Tieto tienidlá by zastavili väčšinu nábojov z ostreľovacích pušiek, ktoré mohli prestreliť nepriestrelné okenné tabule. Navyše fungovali ako ďalší štít pred explóziami, zatiaľ čo zastierali výhľad potenciálnym sľedičom alebo vrahom.

Poskytovali tiež skvelý tien pred slnkom.

Dokonca aj samotné steny boli vystužené. Evan urobil tieto úpravy postupne v priebehu niekoľkých rokov, pričom využíval vždy iných dodávateľov, nechával si posielat' výbavu po jednotlivých kusoch na rôzne adresy a veľkú časť poskladal mimo bytu. Keď potreboval najať montérov, vždy sa uistil o tom, že nevedeli, čo presne montujú. Vďaka úzkostlivo dôslednému plánovaniu a trpezlivosti si vybudoval pevnosť samoty bez toho, aby si to ktokoľvek všimol.

Mal veľmi blízky vzťah k svetu, ktorý si vytvoril za dverami bytu 21A. Napriek tomu bol však pripravený v ktorejkoľvek chvíli ho opustiť.

Prešiel do kuchyne a jeho topánky klopkali po vybrúsenom betóne. Jediný záblesk rozmaru a farby pochádzal z takzvanej živej steny, ktorá bola namontovaná vedľa sporáka. Bola to vertikálna záhrada napojená na zavlažovací systém, v ktorej rástlo všetko od mäty a harmančeka na čerstvý čaj až po koriander, petržlen, bazalku a čierne korenie na omelety. Aj keď bol december, harmanček prekvtival vďaka starostlivo kontrolovanému prostrediu podkrovného bytu.

Občas sa Evan pozastavil nad tým, že jediná živá vec, s ktorou sa delí o svoj život, je stena.

Mal však svoje Prikázania a Prikázania boli všetkým.

Podišiel k svojej mrazničke a vytiahol z nej ľadom obalenú fľašu U'Lvky, poľskej vodky pomenovanej podľa štýlu jej kryštálového skla. Nalial si z nej do šejkra na destilovaný ľad, zatriasol ním, až kým sa mu dlane nenalepili na zmrznutý kov, a potom vyliat obsah do vychladeného pohára na Martini. Napil sa, nechal mrazivý plameň prejsť pomedzi pery a so zatvorenými očami si to vychutnával.

Prešiel okolo vône vertikálnej záhrady a vyšiel na balkón cez jedny z vysúvacích dvier, ktoré boli obrátené južným smerom. Podlaha balkóna bola pokrytá kamienkami z kremeňa, ktoré mu pod nohami hlasno chrupčali, čo bolo práve zámerom. Softvér na detekciu praskania zabudovaný v oknách a rámoch dverí zachytával presný zvukový signál chrupčiacich kamienkov a upozorňoval na zvuky každého objektu nad dvadsaťpäť kíľ, ktorý po kamienkoch prešiel. Senzory sa spustili aj vtedy, ak sa niečo väčšie priblížilo k sklu.

Obdĺžnikový kvetináč pri okraji balkóna obsahoval sortiment územčistých sukulentov a padák na base-jumping natlačený do vsadeného panelu pre prípad, že by Evan musel rýchlo zmiznúť.

Evan položil lakte na zábradlie, znovu si usrkol z pohára a cítil, ako mu vodka zahrieva líca. V diaľke sa polmesiac zátoky Marina del Rey jagal na okraji kontinentu a vpíjal sa do temného Tichého oceánu.

Vtom ho upútal nejaký pohyb v susediacej budove. Evan sa otočil k bytu 19H na druhej strane ulice. Joey Delarosa sa zjavil za svojimi vertikálnymi žalúziami. Jedol z hrnca drevenou naberačkou a v pozadí sa mihal futbalový zápas. Bol to nízko postavený účtovník v jednej z veľkých firiem a trávil väčšinu voľného času jedením a sledovaním televízie. Zhruba raz za mesiac sa šiel opiť, potom sa dotackal domov z barov vo Westwoode, volal svojej exmanželke a plakal. Tieto hovory sa stretávali s ľadovým prijatím – Joey nerešpektoval zákony o telefonickom obťažovaní a posledné tri roky neplatil výživné na deti. Pri jeho poslednej rodninej scéne